Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 25 | Puck, środa, dnia 22 czerwca 1927 r. | Rok 1

Treść:

164.

Rozp. Prezydenta Rzplitej
z dnia 10 maja 1927 r.
o prawie prasowem.

CZĘŚĆ III.

O postępowaniu i odszkodowaniu.

Rozdział I.

O postępowaniu w sprawach prasowych.

Art. 68. Orzecznictwo w sprawach prasowych należy wyłącznie do sądów.

Art. 69. Do właściwości sądów i do postępowania w sprawach prasowych stosuje się przepisy ustaw o ustroju sądownictwa i o postępowaniu karnem, o ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi.

Art. 70. Postępowanie przeciw oskarżonemu o przestępstwa prasowe, popełnione w obrębie sądu okręgowego, należące do właściwości sądów powiatowych (pokoju), — należy wyłącznie do sądu powiatowego (pokoju), który znajduje się w siedzibie tego sądu okręgowego. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oznaczy, który z pomiędzy sądów powiatowych (pokoju) w siedzibie sądu okręgowego jest właściwy.

Postępowanie przeciw oskarżonemu o przestępstwa, przewidziane w art. 67, należy do sądu powiatowego (pokoju) właściwego na zasadach ogólnych.

Art. 71. Właściwość sądu ze względu na miejsce popełnienia czynu ustala się według miejsca wydania druku, a jeśli miejsce to jest nieznane lub znajduje się zagranicą — według miejsca rozpowszechniania druku; jeśli zaś miejsca popełnienia przestępstwa w ten sposób ustalić nie można — według miejsca odbicia lub ujawnienia druku.

Art. 72. Z powodu przestępstwa przeciw czci, popełnionego w treści druku, można również wnieść skargę, zależnie od właściwości, do sądu okręgowego lub do sądu powiatowego (pokoju) w jego siedzibie, według miejsca zamieszkania pokrzywdzonego, o ile w obrębie danego sądu okręgowego druk rozpowszechniano.

W postępowaniu przed sądem właściwym tylko na zasadzie niniejszego artykułu:

a) oskarżony może stawać i bronić się przez pełnomocnika, o ile sąd osobistego stawiennictwa nie uzna za konieczne;
b) oskarżonemu, którego nie skazano, należy się zwrot koniecznych kosztów pełnomocnika i obrońcy oraz zwrot kosztów osobistego stawiennictwa w wysokości przewidzianej dla świadków; w sprawach z oskarżenia prywatnego należy się zwrot kosztów od oskarżyciela.

Sąd właściwy na zasadzie niniejszego artykułu może sprawę przekazać sądowi właściwemu na zasadach ogólnych (art. 71), jeśli większość świadków mieszka poza obszarem sądu okręgowego, określonego w ustępie pierwszym, a postępowanie wskutek przekazania sprawy nie spowoduje większych kosztów.

Art. 73. W wypadkach, w których należy lub można zarządzić konfiskatę druku (art. 38), władza administracyjna pierwszej instancji, prokurator lub sąd mogą zarządzić zajęcie druku.

W sprawach z oskarżenia prywatnego zajęcie druku może zarządzić tylko na wniosek oskarżyciela prywatnego sąd, do którego wniesiono skargę.

Władza, która zarządziła zajęcie czasopisma, zawiadomi o tem redaktora odpowiedzialnego i zarządcę zakładu graficznego pisemnie równocześnie z wykonaniem zajęcia, a najpóźniej w ciągu dwudziestu czterech godzin od dokonania zajęcia, przyczem wskaże artykuł, wiadomość, ogłoszenie i t. p., zawierające treść przestępną.

Art. 74. W ciągu trzech dni od zarządzenia zajęcia druku władza administracyjna złoży pro-

kuratorowi przy właściwym sądzie okręgowym wniosek o zatwierdzenie zajęcia, załączając egzemplarz druku z oznaczeniem ustępów, zawierających cechy przestępstwa, oraz określi przestępstwo przez powołanie przepisów karnych.

Jeśli w wypadku, przewidzianym w art. 7 ustęp ostatni, zajęcie zarządziła władza, w której okręgu druk odbito, to winna ona w ciągu dwudziestu czterech godzin zawiadomić o zajęciu władzę miejsca wydania druku. Władza ta złoży wniosek prokuratorowi w terminie trzydniowym od dnia zawiadomienia o zajęciu.

W ciągu trzech dni od otrzymania wniosku władzy administracyjnej prokurator skieruje sprawę do sądu okręgowego, dołączając swój wniosek.

Wniosek władzy administracyjnej sąd rozpatruje narówni z wnioskiem prokuratora.

Art. 75. Jeśli prokurator, sędzia śledczy lub sędzia powiatowy (pokoju) zarządzi zajęcie druku, organ wykonawczy doniesie mu o wykonaniu zajęcia w ciągu dwudziestu czterech godzin po wykonaniu.

Prokurator, sędzia śledczy lub sędzia powiatowy (pokoju) winien jest wnieść do sądu okręgowego o zatwierdzenie zajęcia w ciągu trzech dni od dnia, w którym mu doniesiono o wykonaniu zajęcia.

Art. 76. Do zatwierdzenia zajęcia jest wyłącznie właściwy sąd okręgowy, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w art. 84.

Sąd zatwierdza lub uchyla zajęcie. Orzeczenie będzie wydane w ciągu trzech dni po otrzymaniu wniosku bez rozprawy, po wysłuchaniu prokuratora, i nie ulega zaskarżeniu.

Zajęcie, zarządzone przez sąd okręgowy, nie wymaga zatwierdzenia i nie ulega zaskarżeniu.

Art. 77. Orzeczenie sądu okręgowego, zatwierdzające lub zarządzające zajęcie, zawierać będzie oznaczenie przestępnego utworu lub jego ustępu, powołanie przepisów, na których mocy zatwierdzono lub zarządzono zajęcie, oraz zakaz rozpowszechniania druku lub jego części (art. 38 ustęp ostatni).

Sąd zarządzi doręczenie orzeczenia prokuratorowi, oskarżycielowi prywatnemu i władzy, która zarządziła zajęcie, tudzież zarządzającemu zakładem graficznym, w którym druk odbito, nakładcy druku, a przy czasopismach — wydawcy i redaktorowi odpowiedzialnemu, jeśli ich miejsce zamieszkania w Państwie jest znane.

Orzeczenie zostanie wywieszone w sądzie i ogłoszone w gazecie rządowej. Sąd nakaże ogłoszenie orzeczenia o zajęciu z zachowaniem warunków art. 30 i 33 także w czasopiśmie, którego numer uległ zajęciu.

W sprawach ściganych wskutek skargi prywatnej postanowienie ustępu poprzedniego stosuje się tylko na wniosek oskarżyciela, po złożeniu przez niego kwoty potrzebnej na koszta ogłoszenia.

Art. 78. Zajęcie ustaje, jeśli je sąd uchyli albo nie wyda orzeczenia zatwierdzającego zajęcie w ciągu 14 dni, licząc od dnia zarządzenia zajęcia przez władzę administracyjną lub od dnia wykonania zajęcia, zarządzonego przez prokuratora, sędziego śledczego lub sąd pokoju.

Art. 79. Jeśli postępowania karnego jeszcze nie wszczęto, prokurator winien w ciągu 7 dni od doręczenia mu orzeczenia zatwierdzającego zajęcie złożyć w sądzie właściwym wniosek o wszczęcie postępowania sądowego albo wszcząć dochodzenie prokuratorskie lub policyjne, celem wyśledzenia i ścigania winnych.

Jeśli zajęcie zarządził sąd okręgowy, termin powyższy liczy się od dnia zawiadomienia prokuratora o wykonaniu zajęcia.

Art. 80. W sprawach o przestępstwo prasowe zawiadamia się o rozprawie głównej zarządzającego zakładem graficznym, nakładcę druku, a przy czasopismach — wydawcę i redaktora odpowiedzialnego, jeśli ich miejsce zamieszkania w Państwie jest znane. Inne osoby, które z powodu konfiskaty mogą ponieść szkodę, zawiadamia się, o ile się zgłoszą.

Osoby powyższe korzystają celem obrony w zakresie grożącej konfiskaty z praw, jakie przysługują w procesie oskarżonemu. Na rozprawie mogą stanąć osobiście, z obrońcą lub przez pełnomocnika. Niestawiennictwo nie wstrzymuje postępowania i wydania wyroku, którego w tym wypadku nie uważa się za zaoczny.

Osoby te mogą zaskarżyć wyrok w terminach, które biegną dla oskarżonego. Jeśli jednak w terminie, przysługującym oskarżonemu, którakolwiek z tych osób zażądała doręczenia wyroku, lub jeśli doręczenie jest z urzędu nakazane, terminy biegnące od doręczenia liczą się wobec niej od doręczenia wyroku, bez względu na ich bieg dla oskarżonego.

Art. 81. Sąd orzeka o konfiskacie w wyroku na zasadach art. 38 — 41, bądź orzekając konfiskatę, bądź uchylając zajęcie. Zajęcie ustaje w razie uprawomocnienia się orzeczenia uchylającego.

W postępowaniu przed sądem przysięgłych orzeczenie o konfiskacie zapada bez udziału przysięgłych.

Orzeczenie o konfiskacie lub obowiązku ogłoszenia wyroku, zamieszczone w wyroku uniewinniającym (uwalniającym), oskarżyciel, oskarżony i interesowani (art. 80) mogą zaskarżyć w tym samym trybie, co orzeczenie o karze.

Art. 82. Jeśli postępowanie (art. 79) ukończono w inny sposób niż wyrokiem, oskarżyciel złoży w ciągu dni siedmu po zawiadomieniu go o tem wniosek o orzeczenie konfiskaty, poczem sąd wyznaczy termin do rozprawy.

Do rozprawy mają odpowiednie zastosowanie przepisy o rozprawie głównej.

W sprawach o przestępstwa, należące do sądu przysięgłych, rozprawa odbędzie się przed sądem okręgowym w składzie trzech sędziów zawodowych.

Wyrok w sprawie konfiskaty ulega zaskarżeniu w tym samym trybie, co zamieszczone w wyroku orzeczenie o karze.

Sąd uchyli zajęcie bez rozprawy, jeśli oskarżyciel o to wniesie albo oskarżyciel prywatny nie złoży wniosku o konfiskatę w terminie przewidzianym w ustępie pierwszym; orzeczenie ulega zaskarżeniu na zasadach ogólnych.

Art. 83. Jeśli oskarżonego nie skazano, koszta nakazanego przez sąd ogłoszenia wyroku uniewinniającego (uwalniającego) lub ogłoszenia o konfiskacie poniosą solidarnie nakładca i wydawca.

Art. 84. W razie zajęcia druku wyłącznie z powodu przestępstw przewidzianych w art. 67 właściwy do zatwierdzenia zajęcia jest sąd powiatowy (pokoju), przewidziany w ustępie ostatnim art. 70.

Postanowienia art. 73—82 mają odpowiednie zastosowanie. Władza administracyjna składa swój wniosek sądowi powiatowemu (pokoju). Orzeczenie sądu powiatowego (pokoju), zatwierdzające, zarządzające lub uchylające zajęcie, ulega zaskarżeniu na zasadach ogólnych. Zaskarżenie orzeczenia uchylającego zajęcie wstrzymuje wykonanie tego orzeczenia.

Art. 85. Zatwierdzenia zajęcia nie potrzeba, jeśli sąd przed upływem terminu, przewidzianego w art. 78 (art. 84 ust. 2), wyda nakaz karny, w którym orzeknie konfiskatę. Orzeczenie konfiskaty zastępuje zatwierdzenie zajęcia do czasu uprawomocnienia się orzeczenia o konfiskacie.

Art. 86. Koszta ogłoszeń płatnych, przewidzianych w art, 42, wlicza się do kosztów postępowania. Ogłoszenie wyroku nastąpi po złożeniu przez oskarżyciela prywatnego potrzebnej kwoty ulegającej zwrotowi od skazanego.

Art. 87. Osoba majątkowo odpowiedzialna solidarnie za skazanego korzysta z praw, jakie przysługują w procesie oskarżonemu (obwinionemu.

Należy ją zawiadomić o rozprawie głównej, na której może stanąć osobiście, z obrońcą lub przez pełnomocnika; jej niestawiennictwo nie wstrzymuje postępowania i wydania wyroku, którego w tym wypadku nie uważa się za zaoczny.

Osoba majątkowo odpowiedzialna może zaskarżyć wyrok w terminach, które biegną dla oskarżonego. Jeśli jednak w terminie, przysługującym oskarżonemu, osoba ta zażądała doręczenia wyroku, lub jeśli doręczenie jest z urzędu nakazane, terminy biegnące od doręczenia liczą się wobec niej od doręczenia wyroku, bez względu na ich bieg dla oskarżonego. W razie uniewinnienia (uwolnienia) oskarżonego, należy osobę majątkowo odpowiedzialną uwolnić, choćby orzeczenia nie zaskarżyła.

Odpowiedzialność majątkową można orzec wyrokiem także po przeprowadzeniu osobnej rozprawy według zasad obowiązujących dla rozprawy głównej.

Jeżeli sąd (sędzia śledczy) uzna stawienie się osoby majątkowo odpowiedzialnej za konieczne, a ta na wezwanie się nie stawi, można ją sprowadzić przymusowo.

Art. 88. W sprawach o przestępstwa prasowe sąd okręgowy lub powiatowy (pokoju), stosownie do właściwości, może na wniosek oskarżyciela publicznego wydać nakaz karny, jeśli uzna stan sprawy za dostatecznie wyjaśniony, a jako karę stosowną, karę nie wyższą, niż pozbawienie wolności do trzech miesięcy, grzywna do tysiąca złotych i konfiskata druku.

Sąd okręgowy wydaje nakaz w składzie trzech sędziów bez rozprawy, po wysłuchaniu prokuratora. W postępowaniu uproszczonem wydaje nakaz jeden sędzia.

Nakaz karny doręcza się jak wyrok zaoczny.

Od nakazu oskarżony może wnieść sprzeciw w ciągu trzech dni od dnia doręczenia nakazu. Wskutek sprzeciwu sprawę rozpoznaje sąd, który wydał nakaz. W razie sprzeciwu przewodniczący sądu (wydziału — izby) zarządzi rozprawę główną i wyznaczy jej termin. Decyzja ta nie ulega zaskarżeniu. Nakaz karny zastępuje akt oskarżenia. Sąd, wydając wyrok, nie jest związany karą orzeczoną nakazem.

Postępowanie nakazowe nie będzie stosowane w sprawach przeciw zaaresztowanym oraz w sprawach należących do właściwości sądu przysięgłych.

Art. 89. W sprawach o przestępstwa prasowe, skoro tylko stan sprawy pozwoli na wyznaczenie rozprawy, sąd niezwłocznie wyznaczy jej termin na jeden z najbliższych czternastu dni, bez względu na ustalone okresy posiedzeń sądowych. To samo stosuje się w wypadku odroczenia rozprawy. Sądy i urzędy prokuratorskie spełniać będą inne czynności w tych sprawach poza koleją, a w każdym razie bezpośrednio po niecierpiących zwłoki czynnościach w innych sprawach.

Między doręczeniem oskarżonemu wezwania a rozprawą główną winno upłynąć conajmniej trzy dni, chyba że ustawa postępowania karnego zezwala na termin krótszy.

Art. 90. Nakaz karny, przeciw któremu nie wniesiono sprzeciwu, ulega wykonaniu jak wyrok prawomocny.

Zaskarżenie wyroku do Sądu Najwyższego nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny orzeczonej wyrokiem.

Kary zastępczego aresztu nie można wykonać przed uprawomocnieniem się orzeczenia.

Jeśli skazanym lub osobą majątkowo odpowiedzialną jest redaktor odpowiedzialny, wydawca, właściciel, użytkownik lub dzierżawca czasopisma, a grzywny nie zapłacono w ciągu miesiąca po uprawomocnieniu się nakazu karnego lub wyroku, sąd może zawiesić czasopismo na czas do uiszczenia grzywny.

Jeśli skazanym lub osobą majątowo odpowiedzialną jest zarządający zakładem graficznym, jego właściciel, użytkownik lub dzierżawca, a grzywny nie zapłacono w ciągu 6-ciu tygodni po uprawomocnieniu się nakazu karnego lub wyroku, sąd może wstrzymać działalność zakładu na czas do uiszczenia grzywny.

Zarządzenia, przewidziane w 2-ch ostatnich ustępach, można zaskarżyć, co jednak nie wstrzymuje wykonania.

Rozdział II.

O odszkodowaniu za zajęcie druku.

Art. 91. Jeśli nie orzeczono prawomocnie konfiskaty zajętego druku, a zajęcie ustało, poszkodowany może żądać od Skarbu Państwa odszkodowania, jednak nie powyżej wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów na wydanie druku.

Jeśli zajęcia dokonano na wniosek oskarżyciela prywatnego, od niego należy się poszkodowanemu to odszkodowanie.

Będzie ono dochodzone w trybie postępowania dla spraw cywilnych.

Skargę powodową można wnieść jedynie w ciągu 6-ciu miesięcy od ustania zajęcia, a jeśli w toczącem się jeszcze postępowaniu może zapaść orzeczenie o konfiskacie — w ciągu 6-ciu miesięcy od ukończenia tego postępowania.

CZĘŚĆ IV.

Przepisy tymczasowe i końcowe.

Rozdział I.

Przepisy karne dla poszczególnych ob. prawnych.

Art. 92. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny 1903 r., wprowadza się przepis następujący:

„Winny podburzania w druku do popełnienia występku lub wykroczenia, jeśli czyn nie stanowi przestępstwa zagrożonego cięższą karą, — będzie karany aresztem i grzywną do 1000 zł, lub 1-ną z tych kar“.

Art. 93. Na obszarze, na którym obowiązuje kadeks karny 1871 r., wprowadza się następujące postanowienia:

1) Nawiązkę z powodu wyrządzonej krzywdy moralnej, przewidzianą w art. 52, można przyznać niezależnie od odszkodowania lub wyłączającej je nawiązki, należnych na zasadzie innych ustaw.

2) Kto wychwala w druku przestępstwo — jeśli czyn nie stanowi przestępstwa zagrożonego cięższą karą — będzie karany więzieniem do 6-ciu miesięcy i grzywną do 1000 zł, lub jedną z tych kar.

Art. 94. Przewidziane w art. 35, grzywna dodatkowa lub podwyższenie grzywny, nie mają wpływu na kwalifikację przestępstwa, jako występku lub wykroczenia (§ 1 k. k. 1871 r.), którą ustalić należy według wysokości kar, przewidzianych w ustawach karnych, określających dane przestępstwo.

Według tych samych zasad ustala się właściwość sądową (§ 27 ustawy o ustr. sąd. 1877 r.).

Art. 95. Przez karę pozbawienia wolności, o której mowa w niniejszem rozp., należy rozumieć:

1) w wymiarze do 6-ciu tygodni — areszt;
2) w wymiarze powyżej 6-ciu tygodni:
a) na obszarze na którym obowiązuje kodeks karny 1903 r. — więzienie (art. 3 przep. przech. z dnia 2 sierpnia 1917 r. do kodeksu karnego 1903 r., Dz. Urz. Dep. Spraw. T. R. S. Nr. 1, poz. 6);
b) na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna 1852 r. — ścisły areszt (§ 245 u. k.);
c) na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny 1871 r. — więzienie (§ 16 k. k.).

Art. 96 na obszarze, nz którym obowiązuje ustawa karna 1852 r., przestępstwa, przewidziane w części II w rozdziale II oraz w art. 58, 59 części II rozdziału III, są występkami, inne przestępstwa, przewidziane w części II w rozdziale III są wykroczeniami.

Art. 97. Przepis art. 155 rozp. Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. w przedmiocie wprowadzenia w życie na obszarze Rzplitej ustawy wojskowego postępowania karnego dla wspólnej siły zbrojnej z dnia 5 lipca 1912 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368) oraz § 264 wojskowej procedury karnej zachowują moc obowiazującą w dotychczasowym zakresie.

Rozdział II.

Tymczasowe przepisy postępowania w sprawach prasowych.

Art. 98. W sądach powiatowych (pokoju) sprawy o przestępstwa prasowe rozpatruje sędzia bez udziału ławników.

Art. 99. Sędziów pierwszej instancji, rozpatrujących sprawy o przestępstwa prasowe, z wyjątkiem porządkowo-prasowych, wyznacza się na lat 3. Zmiany są dozwolone tylko w razie przeniesienia sędziego lub z innego równie ważnego powodu.

Art. 100. Przy stosowaniu ustawy postępowania karnego 1864 r. sędzia pokoju wydaje nakaz karny w sprawach o przestępstwa prasowe bez wniosku oskarżyciela i bez rozpoznawania sprawy na posiedzeniu publicznem. W sprawach, ulegających w razie pojednania umorzeniu, nakazów karnych wydawać nie wolno.

Art. 101. W okręgach sądów apelacyjnych we Lwowie, Krakowie i sądu okręgowego w Cieszynie można w sprawach o przestępstwa prasowe wnieść odwołanie niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w § 283 p. k.

Art. 102. W okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach nakazy karne i orzeczenia poza rozprawą główną wydaje w sądach okręgowych izba karna w składzie, określonym dotąd obowiązującemi przepisami.

Art. 103. W sprawach o odszkodowanie z art. 91, rozpatrywanych według ustawy postępowania sądowego cywilnego 1864 r., należy stosować postanowienia art. 896 i następne.

Rozdział III.

Przepisy końcowe.

Art. 104. Minister Spraw Wewnętrznych oznaczy rozporządzeniem władze administracyjne pierwszej instancji w rozumieniu niniejszego rozporządzenia w miastach, wydzielonych z powiatów.

Art. 105. Postanowienie art. 13 ust. 1 wraz z postanowieniem karnem za jego przekroczenie, przewidzianem w art. 67, będzie stosowane po upływie trzech lat od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Art. 106. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą następujące przepisy:

a) na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny 1903 r.:

1) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych (Dz. P. P. P. nr. 14, poz. 186), z wyjątkiem art. 34 p. 1 i 4;
2) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o zakładach drukarskich i składach druków (Dz. P. P. P. nr. 14, poz. 146) z wyjątkiem art. 10 ust. 1 i 2;
3) następujące artykuły kodeksu karnego: 293 ust. 2 i 4, 293 a, 294 ust. 2 i 3, 294 a, 298, 299, 299 a, 300, 303, 303 a, 304, 305 ust. 1 i 2, 306, 307, 308, 309;

b) na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna 1852 r.:

1) ustawa prasowa z dnia 17 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. austr. nr. 6 z 1863 r.) z wyjątkiem § 3 ust. 1, 5, 6, 7;
2) obowiązujące jeszcze przepisy ustawy z dnia 15 października 1868 r. (Dz. u. p. austr. nr. 142);
3) ustawa z dnia 9 lipca 1894 r. (Dz. u. p. austr. nr 161);
4) cesarskie rozporządzenie z dnia 11 sierpnia 1914 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 215);
5) art. VII — IX ustawy z dnia 17 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 8 z 1863 r.), dotyczącej niektórych uzupełnień powszechnej i wojskowej ustawy karnej;
6) §§ 309 — 310 u. k., o ile są sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem;
7) punkt A. art. VI ustawy z dnia 22 maja 1873 r., zaprowadzającej ustawę o postępowaniu karnem (Dz. u. p. austr. Nr. 119);
8) rozdział XXVII ustawy o postępowaniu karnem z dnia 23 maja 1873 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 119);

c) na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny 1871 r.:

1) ustawa prasowa z dnia 7 maja 1874 r. (Dz. u. Rz. Niem. str. 65) z wyjątkiem § 4;
2) § 41 kodeksu karnego, o ile jest sprzeczny z niniejszam rozporządzeniem;
3) § 184 b kodeksu karnego;
4) § 7 ust. 2 procedury karnej z 1 lutego 1877 r.;
5) rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 czerwca 1921 r. w przedmiocie obowiązkowego dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druków (Dz. Urzęd. Nr. 20, poz. 137).

Postanowienia dotyczące prasy, zawarte w ustawach przemysłowych i skarbowych, pozostają w nocy.

Art. 107. Czasowe zawieszenie wolności prasy określają ustawy o stanie wyjątkowym i wojennym.

Art. 108. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom — Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 109. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski.
Minister: K. Bartel.
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski.
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski.
Minister Skarbu: G. Czechowicz.
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz.
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki.
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski.
Minister Komunikacji: Romocki.
Minister Robót Publicznych: Moraczewski.
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz.
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz.
Minister Poczt i Telegrafów: Bogusław Miedziński.

165.
Komunikat
w sprawie zwalczania lichwy.

Stwierdziłem, że w ostatnim czasie zaczyna się szerzyć lichwa, przyczem jednostki nieuczciwe wyzyskują rozpoczynający się sezon letni i połączony z nim napływ letników.

W szczególności dochodzą mnie wieści, że mieszkańcy gmin nadbrzeżnych żądają od letników wygórowane ceny za wynajmowane lokale. Przy uwzględnieniu stosunków lokalnych doszedłem do wniosku, że normalna przeciętna cena za pokój nie winna w miejscowościach nadbrzeżnych, dających dużo urozmaiceń i posiadających dogodny dojazd koleją, przekraczać kwoty od 2,50—3,50 zł dziennie. Wreszcie miejscowości oddalonych od linji kolejowej, w których letnik nie znajduje tak dogodnych warunków, przeciętna cena za pokój winna wynosić nie więcej jak 1,50—2,50 zł.

Aby kres położyć zakradającym się pod tym względem nadużyciom i umożliwić także mniej zamożnym gościom kąpielowym pobyt nad wybrzeżem, polecam podległym mi władzom, aby dochodziły wszelkie wypadki pobierania cen nadmiernych za pokoje i winnych oddawały właściwemu Prokuratorowi do ścigania i ukarania z art. 23 ustawy z dnia 2. VII. 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Orędownik Urzędowy pow. puckiego nr. 8 poz. 58 rok 1923).

Polecam równocześnie, aby podległe mi władze jaknajenergiczniej ścigały wszelkie objawy lichwy żywnościowej i spekulacji w zakresie przewidzianym obowiązującemi ustawami, a w szczególności art. 24 ustawy wyżej cytowanej.

Ponieważ zachodzi obawa, że t. zw. handel łańcuszkowy w związku z rozpoczynającym się sezonem letnim zatoczy szerokie kręgi i nielegalny ten proceder przyczyni się do wzrostu drożyzny i wyzysku ludności, nakładam obowiązek bacznego czuwania nad przestrzeganiem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11. I. 1923 r. (Orędownik Urzędowy powiatu puckiego nr. 8 poz. 57 rok 1923) o tępieniu nadużyć handlu pośredniczącego przedmiotami powszechnego użytku.

Przeciw organom mi podległym, okazującym w zwalczaniu wyżej wymienionych przestępstw lekkomyślny brak energji lub złą wolę, wystąpię na drodze dyscyplinarnej.

Okólnik powyższy rozciągam na wszystkie gminy powiatu morskiego i polecam ściśle jego przestrzeganie.

Puck, dnia 18 czerwca 1927 r.

Starosta: (—) Z a r u s k i.

166.

W sprawie opłat stemplowych od podań wnoszonych do urzędów samorządowych.

Podania wnoszone — zgodnie z właściwemi przepisami — do urzędów samorządowych oraz świadectwa, wydawane przez te urzędy nie podlega-

ją opłatom stemplowym, przewidzianym w rozdziale 30-tym wzgl. 31-szym ustawy z dnia 1. 7. 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. nr. 98 poz. 570) także wówczas, gdy sprawa należy do poruczonego zakresu działania urzędu samorządowego. Zasadę tę stosuje się również do tych podań, wniesionych zgodnie z właściwemi przepisami do urzędu samorządowego, które następnie urząd ten przesyła urzędowi państwowemu celem merytorycznego załatwienia (art. 140 ustęp drugi).

Natomiast podanie, które mylnie wniesiono do urzędu, samorządowego, a które urząd samorządowy przesyła właściwemu urzędowi państwowemu — zamiast zwrócić je petentowi — podlega opłacie stemplowej na rzecz państwa wedle przepisów ogólnych; w razie nieuiszczenia opłaty może jej zażądać dopiero urząd państwowy.

Od podań, które wedle zasad powyższych nie podlegają opłacie stemplowej, może władza samorządowa — na zasadzie art. 27 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. nr. 94 poz. 747) — wprowadzić i pobierać własne opłaty.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 18. 6. 1927 r.

Starosta: Zaruski.

167.

Komunikat.

Zaciąg ochotniczy do Marynarki Wojennej.

Kierownictwo Marynarki Wojennej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych w Warszawie, ogłasza co następuje:

W terminie do dnia 1 lipca br. przyjmowani będą do Marynarki Wojennej jako ochotnicy, mężczyźni urodzeni w latach 1907, 1908 i 1909. Starszych albo młodszych przyjmować się nie będzie.

Ochotnicy służą w marynarce wojennej 3 lata, z czego 2 lata przypada na obowiązkową służbę wojskową, do której każdy obywatel jest powoływany, zaś rok — na służbę nadterminową. — Do służby nadterminowej należy się pisemnie zobowiązać odrazu przy wstąpieniu.

W ciągu 3-letniego okresu służby w mar. woj. ochotnicy przechodzą najpierw wyszkolenie wojskowe (szkoła rekruta), jak w wojsku lądowem, następnie szkoleni są w szkole specjalistów, aby w końcu pełnić służbę na okrętach wojennych morskich i rzecznych oraz formacjach lądowych, już jako specjaliści poszczególnych rodzajów służby, np. jako artylerzyści, torpedyści, sternicy, sygnaliści, maszyniści, motorzyści, palacze, nurkowie, radjotelegrafiści, elektrotechnicy i t. p.

Zdolniejszych specjalistów wysyła się do szkoły podoficerskiej, po ukończeniu której mogą pozostać w mar. woj. na stałe jako podoficerowie zawodowi.

Przez cały czas służby ochotnicy otrzymują żołd i dodatki według specjalnej tabeli, znacznie wyższej od tabeli dla poborowych.

Głównym warunkiem wstąpienia do mar. wojennej jest dobra znajomość czytania, pisania i rachunków, w zakresie conajmniej 2-ch klas szkoły powszechnej, posiadanie warunków fizycznych do służby w marynarce wojennej oraz pożądana znajomość rzemiosła.

Marynarka Wojenna potrzebuje jak najwięcej ochotników — fachowców więc przedewszystkiem, ślusarzy, mechaników, monterów, szoferów, motorzystów i elektrotechników, następnie rybaków, flisaków i innych obeznanych z zawodami wodnemi, w końcu zaś kandydatów bez specjalnego zawodu, jak uczniów, praktykantów, pracowników umysłowych i handlowych, robotników itp.

Kandydaci do marynarki wojennej powinni być zupełnie zdrowi i dobrze fizycznie rozwinięci, a w szczególności posiadać dobry wzrok. Dokładne badanie lekarskie według specjalnych przepisów dla mar. woj. (San. 16) odbywa się na komisji poborowej, podczas poboru.

Zaciąg ochotniczy do mar. wojennej zostaje zamknięty dnia 1 lipca br. do tego więc czasu, chcący wstąpić ochotniczo do marynarki wojennej, powinien złożyć pisemne podanie do swojej Powiatowej Komendy Uzupełnień (P. K. U.), która go poinformuje o dacie przeglądu lekarskiego, wyjaśni, jakie dokumenty trzeba do podania dołączyć, wyznaczy mu dokładny termin wcielenia do marynarki wojennej (w październiku br.) oraz udzieli wszelkich innych informacyj.

Komunikat powyższy podaję do ogólnej wiadomości na podstawie pisma Pana Wojewody Pomorskiego z dnia 4 bm. L. dz. II. D-972/27.

Puck, dnia 15. 6. 1927 r.

L. dz. III-12-5513/27 St. Starosta Zaruski.

OGŁOSZENIA.

Ogłoszenie

w sprawie wydzierżawienia polowania gminnego w Wielkiejwsi.

Wydzierżawienie polowania gminnego w Wielkiejwsi odbędzie się **w poniedziałek, dnia 1. VIII. 1927 r.** o godz. 16-tej **w sołectwie w Wielkiejwsi.** Warunki dzierżawy polowania leżą wyłożone 14 dni przed terminem licytacyjnym w biurze sołectwa do publicznego wglądu interesowanych, a w dniu licytacji będę ogłoszone.

Wielkawieś, dnia 24. VI. 1927 r.

Dettlaff Sołtys.

Sprostowanie

w sprawie wydzierżawienia polowania gminnego w Połczynie gm.

Wydzierżawienie polowania gminnego w Połczynie **nie odbędzie się w piątek lecz we wtorek dnia 28 czerwca 1927 roku** o godz. 4-tej po południu w Sołectwie w Połczynie.

Klebba, sołtys.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie

Sprostowanie

w sprawie wydzierżawienia polowania gminnego w Pokrzyw[illegible]

[illegible] ogłoszonym w Pol... [illegible] odbędzie się w piątek dnia [illegible] 1937 roku [illegible] po południu [illegible]

[illegible]

Ogłoszenie

w sprawie wydzierżawienia polowania gminnego [illegible]

[illegible]